

Els senyors Mobile

John Hoffman, un arquitecte de Michigan i Francesc Fajula, un enginyer gironí, peces claus de la gran fita tecnològica de l'any

Però John Hoffman no és l'únic senyor Mobile. N'hi ha un altre. La fira Mobile World Congress ha vist créixer en paral·lel una fundació públicoprivada, Mobile World Capital Barcelona, que és la que fa encaixar totes les peces (hi ha empreses, institucions i la Fira de Barcelona) perquè el Mobile continuï molts anys a la capital catalana i el seu llegat serveixi per impulsar una activitat constant en l'àmbit digital, la telefonia, la innovació o les comunicacions. I al capdavant no hi ha en aquest cas un arquitecte de Michigan sinó un enginyer superior de telecomunicacions nascut a Girona, de prop de la Devesa, que va estudiar als Maristes i que ha estat un pioner de l'activitat comercial digital a diversos països i empreses. En Francesc Fajula de Quintana és el nostre senyor Mobile. Gironí orgullós, freqüenta Montilivi i és besnet de l'Albert de Quintana fundador del Girona FC. N'exerceix tant de gironí, que fa uns dies en un discurs oficial quan va parlar de la ciutat que acull al Mobile se li va escapar «la ciutat de Giro... perdó, volia dir de Barcelona», divertida situació que el públic va acollir amb una contundent ovació. Ara fa vint anys vaig anar al primer Mobile celebrat a Barcelona. Llavors el protagonisme era absolutament per als telèfons mòbils. Els aparells de Nokia o de Motorola i la imminència del 3G. Encara no havien arribat els telèfons intel·ligents com la BlackBerry o l'iPhone. Però voltar per la fira et provocava una sensació similar a l'actual: l'esclat de les novetats. La passió va portar que un visitant es desmaiés afectat per una mena de síndrome de Stendhal tecnològic. Segons testimoni de la seva pròpia xicota. Un fenomen atribuït als viatgers que quedaven superats per l'impacte de la contemplació de les bel·leses de Florència al segle XIX. En arribar a casa recordava com tot ha anat molt de pressa. Aquella habitació farcida d'armaris i cables amb el primer ordinador del vell diari al xalet del número 29 del carrer de Barcelona. Feia les etiquetes i la facturació de la distribució dels exemplars, subscriptors i anunciants. De tant en tant es tornava boig i començava a trontollar. Es notava a tot l'edifici com si fos un terratrèmol. Als anys 80 dictava les cròniques per telèfon quan era fora cobrint alguna informació. A l'Avui on era corresponsal a Madrid ho feia directament a un corrector de català. Els articles que publicava a aquest mateix diari arribaven primer per tèlex i després pel fax. Una revolució. O com el primer telèfon que vaig tenir que era una mena de sabata com aquell "zapatófono", el telèfon camuflat de l'agent Maxwell Smart de la sèrie televisiva Superagente 86, paròdia dels James Bond. En aca bat ha vingut tot el que tots hem vist i conegut fins al punt que bona part d'aquest article l'he escrit al meu telèfon mòbil, l'he enviat al diari i podria demanar que el corregís i el traduís a tots els idiomes amb un clic. I no parlem de la intel·ligència artificial que si la deixés fer et començaria a suggerir canvis al text. Com cada any m'he passejat un parell de dies pel Mobile. Amb un temps limitat per no saturar-me i encuriosit. Els nous mòbils són gadgets amb prestacions extraordinàries. Els robots humanitzats o animalitzats t'envolten oferint salutacions o un cafè. Hi ha robòtica de taula, assistents de feina, que no paren de fer-te coses, unes ulleres on mantenir una conversa amb un interlocutor a distància veient-nos i traduint del xinès a l'espanyol. Per no moure's de casa.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/03/08/els-senyors-mobile-127681827.html>